

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: nezl. L. A. B.**, zastoupen zákonou zástupkyní Z. S. B., zastoupen JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou, se sídlem Štefánikova 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2003, č. j. OAM - 1016/VL - 01 - ZA07 - 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2006, č. j. 56 Az 73/2006 - 80,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce zastoupen zákonou zástupkyní, svojí matkou, (dále jen „stěžovatel“) podal včasnou kasační stížnost proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) jako nedůvodná zamítnuta. Rovněž na něj nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tím, že důvodem žádosti o udělení azylu, jak jej uvedla zákonná zástupkyně stěžovatele, je snaha o sloučení rodiny a obava z problémů, které by mohly stěžovateli v budoucnu vzniknout v souvislosti s jeho romskou národností. Tyto důvody žalovaný neshledal jako dostatečné a zákonem vymezené důvody pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že v ní stěžovatel uplatňuje důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata

z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 odst. 3 písm. a/ s. ř. s.) se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se ztotožnil s nesprávným posouzením právní otázky a zjištěného skutkového stavu správním orgánem a domnívá se, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel nemá oporu ve spisech. Stěžovatel se domáhá udělení azylu za účelem sloučení rodiny a z obavy z problémů, které by mu mohly v budoucnu vzniknout v souvislosti s jeho romskou národností. Zákonná zástupkyně stěžovatele obavy zdůvodňuje tvrzením, že jí byl v Rumunsku zakázán policií vstup do obchodu, jelikož se policie obávala, aby v obchodě nekradla. Stěžovatel namítá, že otázka sloučení rodiny a fakt, že se všichni blízcí příbuzní zdržují na území České republiky jsou důvody hodné zvláštního zřetele, které je možné podřadit pod důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Rovněž stěžovatel namítá, že nebyla dostatečně zohledněna aplikace § 13 zákona o azylu v návaznosti na znění § 14 téhož zákona. Žádné další relevantní argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti nebyly v průběhu řízení stěžovatelem uplatněny.

K této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu, např. na své rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, kde konstatuje, že azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního

zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou uvážení správního orgánu“. Také v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout.“ Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu patří zejména zvláště těžké zdravotní postižení či nemoc, a je udělován také osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať již způsobenou lidskými či přírodními faktory. Pouhé obecné obavy z problémů, které by mohly v budoucnu vzniknout v souvislosti s romskou národností nelze podřadit pod žádný z azylově relevantních důvodů.

K námitce uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti spočívající v nedostatečném zohlednění § 13 zákona o azylu lze uvést jen to, že zákonná zástupkyně stěžovatele (matka) netvrdila, že by jí samotné byl udělen azyl dle § 12 či § 14 zákona o azylu, ale naopak Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho činnosti známo, že matce nezletilého stěžovatele byla rozhodnutím ze dne 6. 1. 2006, sp. zn. 6 Azs 338/2004, zamítnuta kasační stížnost do rozsudku Krajského soudu v Brně proti rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu. Dále též otec stěžovatele není v rodném listu uveden a tak neexistuje žádný jiný rodinný příslušník od kterého by ve smyslu § 13 zákona o azylu bylo možné odvodit, že by stěžovateli měl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny. Podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny splněny nejsou a krajský soud na základě skutkových podkladů právem dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu je v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

